

ΑΓΓΛΙΚΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

TOY O. WADSLEY

ΦΤΩΧΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ !

Βιόλα είχε παντρευθῆ, όταν ἦταν μόλις δεκαεφτά χρόνων. Ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ "Ἄμπροξ Ντάμερ, ἦταν μαριάζης συλλέκτης κάθε ὠραίου ἀντικειμένου καὶ γιὰ τὴν συμπλήρωσιν τὴν πλοῦσιαν συλλογῆ του, θεωροῦσε καλὸ νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὴν ὠραιότερη νῆα τοῦ Λονδίνου. Γι' αὐτὸ, παντρεύτηκε μὲ τὴ Βιόλα.

Αὐτὸ, βέβαια ἦταν ἓνα μεγάλο κομπλιμέντο πρὸς τὴν ὠμορφίαν τῆς νέας, κ' ὁ ἄνδρας τῆς περιέβαλλε τὸ ἀνεκτίμητο αὐτὸ στολιδι μὲ τὸ πιὸ κατάλληλο πλαίσιο, πού τοῦ ταίριαζε. Ἄλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον του περιορίστηκε μονάχα σ' αὐτὸ. Ἡ γυναίκα του ἦταν γι' αὐτὸν ἓνα ὠραῖο κομπωτέχνημα. Τίποτε ἄλλο. Ἄν ἡ γυναίκα του εἶχε ψυχῆ, αἰσθήματα, χαρὰ ἢ λύπη λίγο τὸν ἐνδιέφερε. Ὡστόσο, ὁ Ντάμερ εἶχε τὴ λεπτότητα ν' ἀφήσῃ ὅλη τὴν κολοσσιαία περιουσία του στὴ γυναίκα του, κ' ἔτσι, ὅταν μετὰ δεκαεπτὰ χρόνια ἡσυχῆς συζῆσης ζωῆς πέθανε, ἡ Βιόλα βρέθηκε πᾶμπλουτὴ κ' ἐλεύθερη!

Οἱ φίλοι καὶ γινώμοι τῆς, ὅταν μιλοῦσαν γι' αὐτὴν, ἔλεγαν: «Ἡ ὠραία Βιόλα», ἢ «ἡ ὑπέροχη Μίσσις Ντάμερ». Λίγους μῆνες μετὰ τῆς χρεῖας τῆς, ὁ διάσημος ζωγράφος "Ανοτελλ ἔκανε τὸ πορτραῖτό τῆς, κ' ἐνῶ τὸ φιλοτεχνούσε, ἀγάπησε, τρελλὰ τὸ μοντέλλο του. Γι' αὐτὸ, ὅταν οἱ κριτικοὶ κ' οἱ φίλοι τῆς Βιόλας, εἶπαν ὅτι τὸ βλέμμα τῆς εἶχε κατὰ τὸ θλιμμένο καὶ ὀϊρωνικό συγχρόνως, πράγμα πού δὲν τὸ εἶχε στὴν πραγματικότητα, ὁ "Ανοτελλ χαμογελοῦσε καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Γιατὶ αὐτὸς εἶχε ἐμβῆθῆναι στὴ ψυχῆ τῆς, εἶχε διαβάσει μέσα στὴν καρδιά τῆς, τὸν πόθο τῆς ἀγάπης καὶ τὴν περιφρόνησιν τῆς πρὸς τοὺς δεομῶς τοῦ γάμου. Ἡ Βιόλα εἶχε ἀνακτήσει τὴν ἐλευθερίαν τῆς καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ σκλαθῶθῃ πάλι.

Κ' ἐπειδὴ ὁ "Ανοτελλ, τρελλὰ ἐρωτευμένος, ἐπέμενε νὰ τὴν κἀνῃ γυναίκα του, ἡ Βιόλα ἀποφάσισε νὰ ταξειδύσῃ. Πῆρε τὴν καμαριέρα τῆς μαζί τῆς καὶ πῆγε πρῶτα σὺ Παρίσι, κ' ἀπὸ κεῖ κατέβηκε στὴν Ἰταλία. Ὅταν ἔφτασε εἰς τὸ Μπρίντζι, ἐπιβῆσθε σ' ἓνα πλοῖο πού ἔφευγε γιὰ τὴν Ἰνδία.

Στὸ Σιμόντα ἦταν ἐγκαταστημένη ἡ φίλη τῆς, ἡ "Ἄλις Κάρεϊ-Πόλλεν, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος εἶχε μεγάλη θέσιν στὴ Διοίκησιν τοῦ τόπου. Στὸ φιλόξενο σπίτι τῆς φίλης τῆς, ἔμενε ἡ Βιόλα.

Ἡ Βιόλα συναντήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Ρόναλτ Κερντίν, σὸ γήπεδο τοῦ πόλο, σ' ἓνα μέρος δηλαδῆ, ὅπου ἓνας ἄνδρας ἐξεωρίζε ἂν εἶνε ὠραῖος, καλοφτιαγμένος κ' ἐπιδέξιος παίκτης. Κ' ὁ Ρόναλτ εἶχε καὶ τὰ τρία αὐτὰ προσόντα, ἐπιπλέον ἦταν καὶ ἰσχυρογόνωμος.

Ὅταν ὁ Ρόναλτ εἶδε τὴ Βιόλα, σκέφθηκε :

—Μὰ τὴν πίστι μου, νὰ μιά ὠραία γυναίκα!

Κ' ἄμεσως ἐννοῶσε τὸ αἶμα ν' ἀνεβαῖν στὸ κεφάλι του, καὶ τοῦ φάνηκε πὺς εἶχε δεχτῆ ἓνα χτύπημα στὴν καρδιά του. Ἦταν, βλέπετε, εἰκοσι ἔξη χρόνων, καὶ δὲν πρόσεξε ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό του ὅτι ἡ Βιόλα τὸν περνοῦσε δέκα χρόνια.

Ὁ Ρόναλτ ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὴν "Ἄλις, μὲ τὴν ὁποία συνδέσταν στενά, καὶ τῆς εἶπε ἀνυπόμονα :

—Σύστημέ με, λοιπόν, στὴ φίλη σου.

Καὶ τότε συνέβη κάτι παράξενο! Μόλις τὰ βλέμματα τῆς Βιόλας καὶ τοῦ Ρόναλτ ἀντικρούστηκαν, κ' οἱ δυὸ ἐνοιῶσαν μιά βαθειὰ συγκίνησιν, ἕναν πόνο στὴν καρδιά. Κ' ἐνῶ ἡ Βιόλα σασιομένη, ζαλισμένη ἀπὸ τὴν ἀνεξίτηλη ταραχὴ τῆς τὸν κύτταζε ἄφωνη, ἐκεῖνος εἶπε :

—Εἶμαι τόσο εὐτυχῆς, Μίσσις Ντάμερ, γιατί ἀπόψε πού θὰ δειπῶσῃ στὸ σπίτι τῶν Κάρεϊ-Πόλλεν, ἡ "Ἄλις μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ τοποθετήσῃ δίπλα σας στὸ τραπέζι!

Ἄμεσως κατόπιν ὁ νέος ἀπομακρύνθηκε, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ παιχνίδι μὲ τοὺς φίλους του, ἐνῶ ἡ "Ἄλις ἄρχισε νὰ διηγῆται στὴν Βιόλα ὅσα ἤξερε γιὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ρόναλτ γιὰ τὴ σταδιοδρομίαν του καὶ γιὰ τὸ μέλλον του.

Τὸ βράδυ ἡ Βιόλα ἐπιμελήθηκε ἐξαιρετικὰ τὴν τουαλέτταν τῆς. Φόρεσε ἓνα ὑπέροχο ὄσπρο φόρεμα, κ' ἀφοῦ κυττάχθηκε προσηκτικὰ στὸν καθρέφτη τῆς, κατέβηκε στὸ σαλόνι.

Ὡς τώρα ἡ Βιόλα δὲν εἶχε σκεφθῆ ποτὴ τὴν ἡλικίαν τῆς. Ἡ ἡλικία δὲν λογαριάζεται στὶς γυναῖκες, παρὰ μόνο ὅταν ἀγαπήσῃ ἓνα ἄνδρα νεώτερό της. Τότε τὰ χρόνια γίνονται μιά ἀπειλὴ μιά ἀπίσθητὴ δύναμις, ἕνας ἀδάμαστος ἐχθρὸς!.. Μὰ τώρα, καθὼς καθὼς κυττάζοταν στὸν καθρέφτη τῆς, ἡ Βιόλα εἶχε πεποιθῆσθαι στὴν ὠμορφίαν τῆς, στὴ χάρι τῆς..

Ὁ Ρόναλτ ἦταν μόνος του στὸ σαλόνι, ὅταν κατέβηκε ἡ Βιόλα ἀπὸ τὴν κάμαρά τῆς. Σηκώθηκε γελαστὸς κ' εἶπε :

—"Α! Εἶμαι εὐτυχῆς, πού ἐκπληρώνεται ὁ πόθος μου, νὰ σὰς συναντήσω μόνη! Ἡμουν μάλιστα βέβαιος γι' αὐτὸ!

—Ὡστε ἀποκτᾶτε πάντοτε ὅτι ἐπιθυμοῦμε; ρώτησε ἡ Βιόλα.

—Πάντοτε! Ὅταν ἐπιθυμῆ κανεὶς κάτι μ' ὅλη τὴν ψυχὴ του, τὸ ἀποκτᾶ.

Κουβέντιασαν εὐθυσ, μιλῶσαν γιὰ τένις, γιὰ πόλο, γιὰ ἵππασίαν, γιὰ τ' ἀγαπημένα σπορ τῆς Βιόλας καὶ βρέθηκαν σὲ ὅλα σύμφωνα. Ὁ Ρόναλτ μάλιστα τῆς πρότεινε νὰ λάβῃ κ' αὐτὴ μέρος στὶς προεχέεις ἵπποδρομίες, στὸ ἀγώνισμα τῶν κυριαρῶν.

—Θὰ σὰς προμηθεύσω ἓνα πρῶτης τάξεως ἄλογο, ἐνὸς φίλου μου ἀξίωματικοῦ καὶ θὰ προπονηθοῦμε μαζί, εἶπε ὁ νέος.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν, συναντινοῦσαν συχνὰ. Μαζὺ ἐπαίζαν τένις καὶ πῆγαιναν ἵππασίαν κ' ὁ Ρόναλτ δειπνοῦσε ταχτικὰ μὲ τοὺς Κάρεϊ-Πόλλεν. Ἐνα βράδυ μετὰ τὸ δεῖπνο, ἐνῶ χόρευαν, ὁ νέος εἶπε ἑξαφικὰ!

—Πᾶμε στὸν κῆπο!

Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τῶν δένδρων, μέσα στὴν μωσομορμωμένη ἀτμοσφῆραν ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν λουλουδιῶν, στὴν ἀπόλυτη μεθυστικὴ γαλήνη τῆς ὠμορφῆς νυχτιάς, ὁ Ρόναλτ ψιθύρισε παθητικὰ :

—Ἦσως μὲ νομίζετε γιὰ τρελλό, καὶ πιθανὸν νὰ εἶμαι.. μὰ λίγο μὲ νοιάζει! Ἐνα ἔξερ μονάχα! Σ' ἀγαπᾶ! Μὲ τρέλλανε ἡ ὠμορφία σου, ἡ θεία χάρι σου, Βιόλα!... Σὲ λατρεύω!!

Ὁ νέος πῆρε τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς Βιόλας καὶ τὸ σήκωσε στὰ χεῖλιν του. Ἐκεῖνη ἐνοιῶσε μιά ἀνατριχίλα σ' ὄλο τῆς τὸ κορμὶ στὸ ἀγγιγμα τοῦ φιλοῦ του. Καὶ μέσα στὸ φῶς τῆς σελήνης, δι-

Τὸ ἄλογο παρέσυρε στὴν πῦλιν του τὴ Βιόλα...

έκρινε το βλέμμα του να την κυτάζει με μιά άσυνήθιστη λάμψη, γεμάτη λατρεία.

—'Ο νός άφησε το χέρι της και περίμενε, κυττάζοντάς την κατάνια. Τότε ή Βιόλα άπλωσε το χέρι της και δειλά πήρε το δικό του.

Στή στιγμή βρέθηκε σφιγμένη στην άγκαλιά του. 'Ο Ρόναντ την έπνιγε τώρα με τὰ τρέλλα φίλια του.

—'Ω, άγαπημένη μου! Της ψιθύριζε. Είσαι το ώραϊότερο πλάσμα, που έπλασε ο Θεός! Με τρελλώνεις, είμαι μεθυσμένος από άγάπη, ώρα για μου, άγάπη μου, Βιόλα μου! Είσαι δική μου! 'Ακούς; Δική μου, παντοεινά...

—'Εκείνη τη στιγμή, κάποιος τούς φώναζε από το σπίτι κι' ο Ρόναντ είπε:

—'Ελα! Πάει! Πάμε να τούς άναγγειλούμε το εύχάριστο νέο!...

Πισαμένοι από το χέρι, σαν παιδιά, έτρεξαν στο σπίτι.

—Είνε τρέλλα! 'Ανοσία! Γελίο! 'Εχασες τὰ λογικά σου, Βιόλα! έλεγε το ίδιο βράδυ ή 'Άλις στη φίλη της, όταν βρέθηκαν μόνες.

—Πιθάνο! άπάντησε ή Βιόλα μ' άπάθεια. Μά, βλέπεις, τόν άγαπώ!

Μάτια ή 'Άλις προσπάθησε να πείση τη φίλη της, πως θά μετάνιωσε άργότερα. Της υπεινόμησε με σκληρότητα ή διαφορά της ηλικίας τους.

'Άλλά τὰ έπιχειρήματα της 'Άλις πήγαιναν χαμένα. 'Η Βιόλα ζούσε μέσα σ' ένα κικεώνα άγάπης και λατρείας, που τη ζάλαιε, σκόπιε το μυαλό της, δεν την άφηνε να λογικευθή. Με άδιαφορία άφηνε τη φίλη της να της διηγείται τις νεανικές τρέλλες του Ρόναντ, τόν δασατο χαρακτήρα του και τούς τρελλούς έρωτάς του.

—Δέν με νιάζει! Τόν άγαπώ! 'Αγαπιόμαστε! άπαντούσε ή Βιόλα στερεότυπα.

Πλησιάζει ή μέρα τών ίπποδρομιών. 'Ο Ρόναντ είχε κατέθει στη βομβιά για να συναντηθή με την οικογένεια του στρατηγού Μύρρη, ο όποιος ήταν συγγενής του πατέρα του. 'Ο στρατηγός πήγαινε να έγκρατασθώ στο Σμιότρα με τη γυναίκα του και την κόρη του, την χαριτωμένη Λαϊδη 'Εθελιν, μιά λεπτοκαμωμένη μικρή έσθαούλα.

'Η Βιόλα μολοντί λυπήθηκε που δεν θάέλεπε τόν άγαπημένο της επί μερικες μέρες, ώστόσο ένοιωθε μιά κρυφή άνακούφισι, με τη σκέψη ότι θά ξεκουραζόταν λιγάκι από τις άδιάκοπες παρτίδες τών τένις, του γκόλφ, από τους χορούς, τὰ ξενυχτία, τις διασκεδάσεις. 'Αναγνώριζε μέσα της πως είχε αρχίσει να κουράζεται από την τρέλλη αυτή ζωή. Τα μάτια της είχαν ένα μελακό κύκλα, πράγμα που δισ-τρέρις φορές τού είχε παρατηρήσει ο Ρόναντ και της είχε συστήση να ξεκουραστή.

'Αλλά κατά το διάστημα της άπουσίας του Ρόναντ, ή Βιόλα έεακολουθούσε να προπονητή στην ίππασία. Μιά έβδομάδα μετά τις ίπποδρομίες, έδεν άπορασιούθη να γίνη ο γάμος τους. Από τή βομβιά ο Ρόναντ τηλεγραφούσε κάθε μέρα, στερεότυπα δυο λέξεις: «Μ' άγάπη, Ρόναντ». Ίποτε άλλο!...

Τέλος έφτασε ο στρατηγός με την οικογένεια του και τόν Ρόναντ. Καί τότε ή Βιόλα ένοιωσε σαν ένα φειδι να της δογκώη την καρδιά!...

Μ' άγωνία καθόταν όρες δολόκληρες μπροστά τόν καθρέφτη της! Με πόνο ψυχής, άναζητούσε στο πρόσωπό της τὰ ίχνη του χρόνου! Μ' όλη τη φαινομενική άπάθεια του, το πρόσωπό της μαρτυρούσε τόν κρυφό καμώ. που την βασάνιζε. Κι' ή έκφρασις αυτή στα χαρακτηριστικά της φανέρωνε την πραγματική ηλικία της.

'Ο Ρόναντ πήγαινε τακτικά τὰ βράδια και δειπνούσε στο σπίτι τών Κάρεν-Πόλλεν, μιά τώρα είχε χάσει το κέφι του, τόν νεανικό ένθουσιασμό του, που τόν έκανε τόσο χαριτωμένο. Βέβαια, ήταν πάντα τρυφερός στα σεροιατικά του με τη μνηστή του, αλλά σε μιά καρδιά που άγαπά, που δεν ζή, παρά για τόν άγαπημένο της, ήταν αδύνατο να περάση άπαρατήρητη, μιά άδιόρατη άδιαφορία, μιά έλαφρά άνυπομονησία να φύγη, ν' άπομακρυνθή, να βρεθή σε άλλης συντροφιάς. Καί με τη διορατικότητα της έρωτευμένης ψυχής της, ή Βιόλα διάβάζε στα μάτια του άγαπημένου της τόν κρυφό πόθο να διακόψη τις σχέσεις μαζί της.

—'Ενα βράδυ, την παραμονή τών ίπποδρομιών, στο άντικρυτό σπίτι, τών Φένις, γινόταν χορός προς τιμήν της άνεμιιάς του στρατηγού 'Εθελιν. Μονάχα νέοι και νέες ήταν καλεσμένοι.

'Αουσιασθήτας, τὰ βλέμματα του Ρόναντ, καρφονόντουσαν προς τὰ έκε', ενώ μιλούσε με τη μνηστή του στη βεράντα τών Κάρεν-Πόλλεν. 'Η φυσιογνωμία του νέου, μαρτυρούσε τή στενοχώρια του, τή νευρικότητα του. Τέλος ή Βιόλα είπε:

—'Αν θέλεις να πιάς, Ρόννη, πήγαινε!

Μά άμέσως μετάνιωσε για τὰ λόγια της...

'Ο νός σηκόθηκε και καθώς έσκυψε για να φιλήση τή μνηστή του και να την καληνυχτίση, εκείνη πήρε με τὰ δυο χέρια

της το πρόσωπό του και τόν φίλησε παράφορα στο στόμα. Κάπως άνυπόμονα έκείνος τραβήχθηκε κι' έφυγε. Κι' ενώ ο ήχος τών βηματων του γινόταν πέρα στον κήπο, ή Βιόλα, άνάμεσα στους λυγμούς που την έπνιγαν, βογγούσε:

—Πάει, τελειώσε! 'Αντίο άγάπη, όνειρα κι' έλπίδες!... 'Ω!... Ρόννη!... Ρόννη!...

Την επομένη ήταν ή ημέρα τών ίπποδρομιών. Το άγωνίωμα τών κυριών ήταν το πιο ένδιαφέρον μέρος του προγράμματος. Τά στοιχήματα έδιναν κι' έπαιρναν. Οι άνδρες, από άβρότητα ίσως, στοιχημάτιζαν για ή Βιόλα, ή γυναίκες πάλι υπερθεμάτιζαν για τή λαϊδη 'Εθελιν, ή οποία ήταν σπουδαία ίππεστρία. Πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθή στη μεγάλη εξέδρα κι' άνυπόμονα συζητούσαν.

Τέλος ήρθε ή σειρά τών γυναικών. 'Ο Ρόναντ βοήθησε τη Βιόλα να ίππευση, και κατόπι πλησίασε να βοηθήση την 'Εθελιν. Το έκφραστικό βλέμμα τών δυο νέων γεμάτο άφανη άγάπη, δεν έξφυγε από την προσοχή της Βιόλας, ή όποια, άδιάφορη όθβεν, τούς παρακολουθούσε. Καί κανείς δεν πρόσεξε πως τη στιγμή που δόθηκε το σημείο της άναγνώσεως, ή Βιόλα με μιά γρήγορη κίνηση πήρε από την τόση της ζακέτας της ένα άσπρο χάπι και τόσαλε στο στόμα της... 'Από την άρχη, ή Βιόλα βρέθηκε επί κεφαλής τών άγωνιζόμενων κι' άμέσως πίσω της, σ' ένός μόλις μέτρου άπόστασι, άκολουθούσε ή λαϊδη 'Εθελιν. 'Ο κοκκός είχε φύγει από το κεφάλι της νέας, και ή έσθαές μπουκλες τών μαλλιών της, καθώς τ' άνείμιζε ο άέρας, έλαμπαν σαν γουρσάει κάτω από τις άγχιές του ήλιου.

'Είχαν φθάσει σγεδόν στο τέρας, όταν συνέθη το άπρόσποτο. Τ' άλογα της Βιόλας και της 'Εθελιν είχαν φθάσει σ' ένα φράχτη μ' ένα γατάκι πίσω. Μά τη στιγμή που το άλογο της Βιόλας έτοιμαζόταν να ύπερπήδηση το τελευταίο αυτό έμποδίο, όπως είχε περάσει άπρόσποτα τα προηγούμενα, οι βεαταί είδαν την άμορφη 'Αμαζόνια να κλονίζεται, τή ήνια έξερυαν από τα χέρια της και, καθώς τού άλογο σαστισμένο, παραπατούσε κι' έφευγε, παράρσε στην πτώση του τη Βιόλα... Συγχρόνως ή 'Εθελιν έφτανε στο τέρας νικήτρια...

'Ο πρώτος, που έφρεε κοντά στη Βιόλα και τη σήκωσε, ψιθύρισε στους άλλους που πλησίασαν προγαμένοι:

—Πέθανε!

Κι' ο Ρόναντ, προτού τρέξει κοντά της, πρόφθασε και είπε στην 'Εθελιν:

—Εύτυχος που δεν καθάλλησε αυτό το άλογο! Θεέ μου! 'Όταν σκέπτοιμας πως μπορούσε να ήσουν έσύ στη θέσι της!...

Κι' έφυγε τρέχοντας να βοηθήση στη μεταφορά της νεκράς...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 6ΟΥ ΔΕΚΑΠΕΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Κατά την κλήρωση του 6ου Δεκαπεθημέρου Λαχείου του «Μπουκέτου», ή οποία έγινε την αραυόλοσην Τετάρτη 31 τρέχοντος μηνός, ές τὰ Γραφεία μας, έκέρχσαν οι έξης αριθμοί:

'Ο 1ος αριθμός 13887 έκέρχθηκε διαμοχός 500.

'Ο 2ος αριθμός 12834 έκέρχθηκε ένα ιαματό Βοημοχ.

'Ο 3ος αριθμός 22561 έκέρχθηκε 25 λίμρες Ξηροίσιους Radium.

Και ο 4ος αριθμός 9955 έκέρχθηκε ύλόλοχμον τήν σιαράν τών 'Ημερολογίων του «Μπουκέτου».

'Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λίχοντες ές 87 ήτοι ές τὰ δυο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού 13887), περιέχον άνά έν 'Ημερολόγιον του «Μπουκέτου», της άρεσκείας τον, ή ένα βιβλίον της Βιβλιοθήκης μας, της αυτής αξίας με το 'Ημερολόγιον.

Ές το προσεχές τεύχος τὰ όνόματα τών τευχών άναγνωστών μας του Μεγάλου Λαχείου και του Δεκαπεθημέρου.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΟΙ 101 ΤΙΜΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Γιατί οι τιμητικοί κανονιοβολισμοί είνε 101 κι' όχι 100;

'Ακούστε λοιπόν:

'Όταν στην Γερμανική πόλι 'Ογκομπουργκ, για πρώτη φορά, έδόθη ή διαταγή να ρισθούν 100 τιμητικοί κανονιοβολισμοί, κατά την ύποδοχη του αυτοκράτορος, ή όποιος έπέστρεψε από το πεδίο της μάχης νικήτης, ο αξιωματικός της ύπηρεσίας δεν ήταν βέβαιος πόσες κανονίες είχαν πέσει έν όλοι, και—για να είνε μέσα—διάταξε κι' έφριξαν άλλη μιά κανονία παραπατώσ άνά τις 100. Τά πυροβολεία της γεωνικής πόλεως έφριξαν και έκείνα όσες κανονίες άκουσαν κι' έτσι από πόλι σε πόλι καθιερώθηκε έκτοτε ο αριθμός τών 101 κανονιοβολισμών σ' όλα τὰ Κράτη.